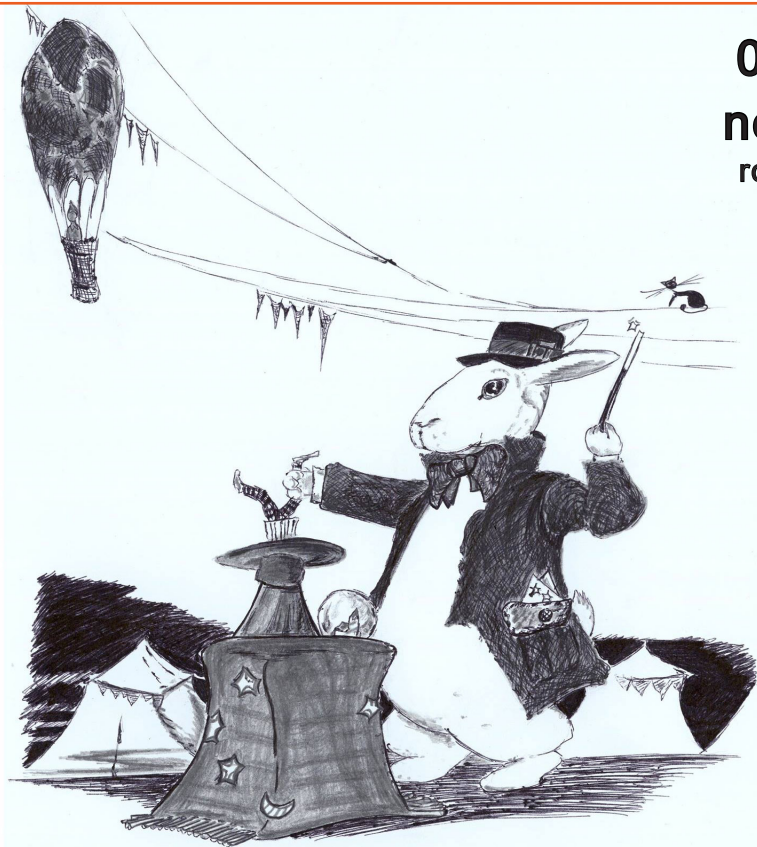

Divadelní Koječák

**aneb Děláte machry a Divadelního Koječáka
máte na chodbě!**

05/17
neděle
ročník 8

...po čem můžete dělat machry dnes

11.00 / Dramkrou Opava - NA RETURNU STÁL

15.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení přehlídky

VYZNÁNÍ KOJETÍNU

Petr Nýdrle

*Ty rozkousané rty,
ta krůpěj krve stékající k bradě,
ty moje velké vlhké dlaně,
když do Kojetína se herci sjíždějí.*

*Mráz, co prochází mi páteří,
sotva se bájná přehlídka přiblíží,
touha a můj čas spolu zápasí,
a tlukot srdce, co je nedočkavé.*

*Zas a znovu, vracím se k vám z všade,
jenom vás vidět, vidět a nic víc,
sám sobě nechci připustit,
že ani letos času tolik na vás nebudu mít.*

*Svou cestu divadlem jsem s vámi prošel tisíckrát,
v tom dávném kdysi, ve snech, v reálu,
v tom příštím zas a znova, jako tenkrát, tehdy, tak i tentokrát.*

*Nevěřím v čas, pouze v zastavení,
chybíte mi, ano,
ale to, co jsem získal od vás,
už nikdy s nikým nezaměním.*

CITÁT DNE

*“Nevím, co je to za indiány,
když ani nemajó
otevřené oheň.”*

Pan hasič Hruška

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milý deníčku Divadelního Kojčáka,

v sobotu se krize rozšířila z lidí na stroje a Šírovi v kanceláři přestaly hrát kvalitní příruční repro bedničky a potom mu při práci s InDesignem zůstal kousek počítače v ruce. Vzápětí kolem prošel stréc Milan s obrovským polštářem v rukách a pronesl, že si jde lehnout do sklepa a kdyby něco, tak ho prý máme za hodinu vzbudit. Než jsme stihli dopsat článek, tak se za deset minut vracel zpátky a ptal se nás, jak dlouho spal. Když jsme mu popravdě odpověděli, že necelou čtvrt hodinu, tak se nám vysmál a tvrdil, že to teda určitě není pravda a že který blbec by si chodil lehnout na čtvrt hodiny do sklepa.

Odpoledne se nám na rozbité Šírově elektronice podařilo dokončit Kojčáka v InDesignu a přišla na řadu tzv. Gutenbergova technika tisku, kterou vynalezla Svača. Divadelní Kojčák je totiž konzervativce a rád se vrací k tradičním technikám, které jsou možná sice trochu nemoderní a pomalejší, ale jinak to má jistě spoustu nějakých výhod. Šíra se u této činnosti vždycky hodně rozvykládá o svém životě, tentokrát třeba vzpomínal na svá školní léta. “Já nesnáším výtvarnou činnost, nůžky, papír, lepidlo, barvičky a takovy ty ***. Vždycky jsem to nesnášel. Mně do školy vždycky všechno malovala maminka, učitelka z mateřské školy, a stejně vždycky dostala trojku.”

Po vytisknutí Kojčáků jsme se rozhodli, že pozveme Petru Kohutovou do kuárny, ale ta nám řekla, že tam nesmí, protože je to nejdůležitější místnost na Sokolovně, kterou ona respektuje, a dobře ví, že oni jako porotci tady dělají jenom takovou marginální činnost, zatímco Divadelní Kojčák je tady nejdůležitější. Nicméně se nám mezi tím proslovem podařilo ji do té kuárny zatáhnout, a když už nemohla vycouvat, tak nám teda ještě řekla, že jsme pěkné mrchy, když si pamatujeme, že loni chtěla taky jet na hřbitov do Strílek, ale stoupla si na špatnou zastávku, takže nejela nikam.

Potom jsme si uvědomili, že jsme v právě vytisknutém úvodníku spletli citát pana hasiče Hrušky, který si stěžoval, že ani soubor hrající Vinnitou a nemá na scéně otevřený oheň, a připsali jsme ho panu hasiči Baďurovi. Takže za pitomce zas budou hasiči, JA? My si z nich přitom ale vůbec neděláme srandu a nemůžeme za to, že je to tak vtipné povolání, pokud zrovna nehoří. Stréc Milan se potom ještě chlubil v kuárně, že by mohl být klidně doktor, protože přečetl celého domácího lékaře a ví i třeba to, co znamenají horečky v sedmineděli. Hadička: “A není to šestinedělí?” – Milan: “Hmm, no, ten domácí lékař už je stary vydání, tak to asi od té doby nějak změnili.”

REFLEKTOR 1

aneb Včera jsme viděli

Honzo, vstávej! Divadlo Dostavník Přerov

Autor: M. Vašáková, K. Šimáková

Režie: Zdeněk Hilbert

Dostavník Přerov, to je v amatérském divadelním světě synonymum pro hudební a komediální divadlo. S velmi solidními pěveckými i hereckými výkony. Dlouhodobě budovaný soubor, v němž vůdčí roli po herečce olomouckého divadla Vlastě Hartlové přebírá Zdeněk Hilbert.

Duší muzikant především. Snad právě

proto sáhl po hře Honzo, vstávej. V ní je hlavní hrdina zpěvák a kytarista. A to dokonce rocker! A tak není divu, že Zdeňku Hilbertovi hra zavoněla, mimo jiné jako vhodný textový materiál k tomu, aby inscenaci oživil svou vlastní muzikou.

Hovořilo se rozsáhle o textu samotném. O jeho problémech především. O dobré a nosné základní situaci: hudebník, který upadne do kómatu, bude poměřován s životy těch živých kolem, protože slyší jejich hlasy. Bude moci o svém stavu rozmlouvat s jednou ze svých ošetřovatelek, která má schopnost napojit se jakýmsi šestým smyslem na duši těch, kteří se v kómatu nacházejí. Hra o tom, zda lidský život, odkázaný na napojení na přístroje, má vůbec nějaký smysl, o tom, co vůbec víme o lidech v kómatu? Hra o tom, zda máme právo učinit rozhodnutí o životě a smrti za člověka ležícího v kómatu.

Silná témata. Jenomže co dělat s textem, který část postav a jeho motivací zjednodušuje na prvoplánový plakát, část témat prezentuje ve hře jako sentimentální klišé?

Na jedné straně ve hře objevuje se prototyp doktora, kterému žádná sukně neunikne, nebo zpěvákova snoubenka Isabela, která je prototypem typických zlatokopek, a nic více se o ní nedozvíme, na druhé straně máme srdceryvný melodramatický výstup ošetřovatelky Jolany o těžké minulosti ve stavu v kómatu.

Zdeněk Hilbert jako režisér s textem bojoval. Tu se pokoušel zdůraznit komičnost, tady vytvořil stylizovaný obraz příchodů a odchodů k nemocničnímu lůžku, aby vyjádřil tok času. Tu zase situaci a herce vede k psychologickému herectví, tu zase dodá píseň. Ale zmatek těmito režijními prostředky spíše zvětšuje, než umenšuje. Možná takovému textu, který zjednodušuje mezilidské vztahy na klišé, slušela by komplexně muzikálová podoba, nikoli mísení komediálních, tragických a muzikálových výstupů v pelmelu, v němž by jen stěží bylo by bývalo možno najít řád.

Dostavník udělal krok stranou ze své dosavadní dramaturgie. Krok zvědavý, který by ovšem měl zůstat jen pokusem. A soudě podle připravované inscenace: Zdeněk Hilbert se pouští do divadelního ztvárnění Danteho Pekla, do něhož vkládá své autobiografické motivy.

Tak tedy snaha o komplexní hudební divadlo.

Jsme v očekávání. V Kojetíně snad příštím rokem vás Dostavník zaveze do Pekla.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM s režisérem po představení

Zdeněk Hilbert

Jak se vám u nás hrálo?

No, jako režisérovi se mi hrálo dobře. (smích)

Tuto hru jste si vymyslel sám?

Nevymyslel, ale vybral. Nám totiž odešla dlouholetá kolegyně a nebyl nikdo jiný, kdo by to nějak uměl, tak to padlo na mou hlavu. Potřeboval jsem najít něco, co bych si aspoň trochu dokázal představit a přišlo mi to jako hodně zajímavé téma, a když jsem četl tuto hru, tak jsem si dokázal představit, co s tím dělat. Každopádně ta

postava rockera se umí během svého kómatu „pozastavit“, rozhlídnout se a říct si „Ježíšmarja, kam to jdu?“ a myslím si, že tato krizová situace k tomu vyložení vybízí. A navíc to, jak může komentovat věci, které se dějí kolem něho, když je v kómatu, je také zajímavé. Tak si myslím, že ta konfrontace dvou světů, kdy hlavní postava přichází na to, že na těchto věcech záleží méně než na těch, které cítí uvnitř, ale špatně se to sděluje lidem. Takže v kómatu můžeme být, i když jsme naživu.

Z jakého námětu tato hra vznikla?

Je to amatérská divadelní hra dvou žen z Benešova. Napsaly ji pro sebe, potom to daly na OSU a tak jsem se k tomu dostal.

Kdyby vám tu hru někdo výrazně zkritizoval, byli byste ji ochotni předělat nebo razantně změnit?

Tak výrazně už nám ji zkritizovali, ale ta kritika se týkala spíše námětu než zpracování. Takže za tím, jak jsme to zpracovali, za tím si stojíme. Ano, odhalili jsme velké nedostatky, ale ty jsme napravili.

Jak dlouho toto přestavení hraje?

Před rokem asi v tomto čase jsme měli premiéru.

V Kojetíně hraje poprvé?

V Kojetíně jsme již něco jako „štamgasti“. Chvilí jsme sice jezdili i na jiné přehlídky „nasát atmosféru“, ale opět jsme se vrátili sem. V Kojetíně jsme, myslím, poosmnácté. Rádi se sem vracíme.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Christa Krčková

Jak se vám líbilo představení?

Bylo to fajn, pěkné to bylo.

A co výkony herců?

No jsou dobří, moc se mi to líbilo.

Byla jste už na více představeních v rámci Divadelního Kojetína 2017?

Ne, letos právě ne.

A hodláte přijít na další?

Snad ano. Já jsem tady s kamarádkou, takže jak mě pozve, tak ano. Já jsem totiž z Tovačova.

Viděla jste už nějaká představení od Dostavníku Přerov? Ono je to totiž takové už velké jméno tady u nás v Kojetíně.

Myslím, že ne. Byli jsme tady před třemi lety, mám pocit, ale nepamatuji si, co to bylo za představení.

Bedřich Mokrý

Jak se vám líbilo divadlo?

Bylo to opravdu výborné.

Co se vám na divadle nejvíc líbilo?

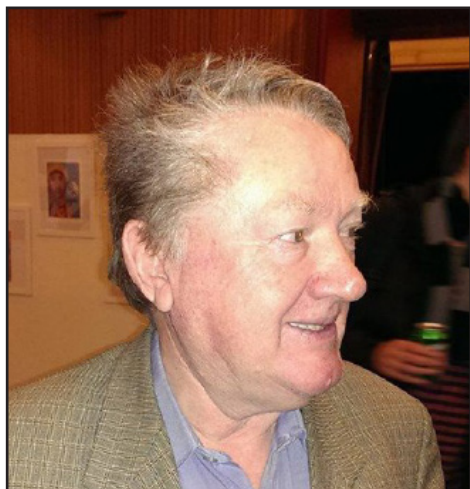
Hlavně ty rodinné scény. Bylo to zkrátka takové přirozené a pro mě jako diváka uvěřitelné.

Plánujete ještě jít na Divadelní Kojetín nebo už jste na některých představeních byl?

Určitě ještě plánuji zajít. Už jsem tady na několika představeních byl. Jsem tady na permanentku.

Jaký druh divadla máte nejraději?

Mě se líbí jak komedie, tak drama. Je to pro mě zkrátka příběh a já mám rád příběhy. Takže hlavně tohle.

REFLEKTOR 2

aneb Včera jsme viděli

Večer pro Edgara aneb Maska červené smrti a... Malá scéna ZUŠ Zlín

Autor: Edgar Allan Poe

Scénář a režie: Martin Dominik Polínek

Po polovině přehlídky byl čas na bilancování – a v porotově vládla spokojenost, neboť tak různorodá přehlídka už tu dlouho nebyla. Viděli jsme v úvodu superhustopřísný a ještě k tomu kojecký betlém, ženskou konverzační komedii, mladistvou, epicky demonstrovanou tragédií o dětech, které přestávají být dětmi, crazy komedii o strašidle, hranou jako o život, lehce muzeálně prezentovanou klasickou satirickou komedii a pokus o hudební tragikomedii s vážným tématem. Inscenace Večer pro Edgara aneb Maska Červené smrti a... přinesla v sobotu odpoledne do monumentální skladby kojetínské přehlídky další originální tóny. Devět frekventantů Malé scény ZUŠ Zlín se pod vedením Martina Dominika Polínka v posledních letech zabývá plastickým divadlem, v němž slovo plní pouze inspirativní funkci (je prožíváno bez analýzy, skrze fysis) a jehož podstatou je práce s tělem, skupinová improvizace a výrazná partneřina; jeho „zastřešujícím oborem“ je teatroterapie, jež nicméně směřuje nejen k vyrovnávání se s jistými tématy, ale vyžaduje také dotažení tvaru. Jako podklad pro poctu Edgaru Allanu Poeovi, jenž je ceněn pro schopnost navodit atmosféru a pocit plíživé hrůzy na technicky racionálně vystavěných příbězích, si tvůrci zvolili jeho pět povídek a jednu z jeho básní; na jejich částech pak stavěli s minimem rekvizit (bedna à la rakev, rudá šerpa, koruna, maska) a pár kostýmními doplňky (kabátce či stylizovaný královský plášť) plus především ze svých vlastních, u chlapců polonahých těl a za značné pohybové vynalézavosti působivé obrazy, skrze něž jsme se dozvídali příběhy „o té, jejíž jméno je Smrt – jejíž jméno je Slaná Zubatá“.

Inscenace vyžaduje od účinkujících výrazné emoční zaujetí a také vynikající tělesnou připravenost; vědomě pracuje s emocemi a s asociacemi – ale divákovi je poskytnuto i dost záchytných bodů, aby si dal dohromady epický příběh či dokonce příběhů několik. V rámci debaty s lektory, do níž poprvé (konečně!) vstupovali více diváci, se hovořilo o možnostech dotažení některých složek – v případě herců např. mluvených pasáží, jež ve srovnání s pohybovými poněkud zaostávají, o výběru hudby, o dotažení některých mizanscén – i o možnostech využití postupů plastického divadla pro divadlo činoherní.

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM

s herci po představení

**Jakub Špaňhel,
Dominik Lipovský,
Michal Řezáč**

**Co vás přivedlo na nápad
zkombinovat Edgarovy hry takto
dohromady?**

Kuba: No já jsem tu jenom chvilku, teprve minulý školní rok jsem začal hrát. Polda, náš režisér, měl nápad tady s tím Poem už hodně dávno, už několik let to chtěl zdramatizovat. Lidi od nás pracují tady s tím plasticko-kognitivním způsobem pohybu už čtyři roky. A tohle představení

jsme splácali během minulého roku, kdy jsme měli v dubnu premiéru.

Proč jste zvolili zrovna tento způsob zpracování?

Kuba: Náš režisér má častý kontakt s Ruskem, často tam lítá a spolupracujeme i s ruskými divadly, divadlem Kruh například. Teď u nás zrovna bylo jedno moskevské divadlo, Teátr Plastyčny (fonetický přepis, pozn. red.), kteří pracují čistě jenom s tím plastickým pohybem. Jinak my tam kombinujeme ještě nějaké věci, které vycházejí od jedné rusky, jejíž jméno si vůbec nejsem schopný zapamatovat, protože je tak dlouhé, že ho neumím ani říct.

Natalie Timofejevna Popová? (vyčetli jsme z letáčku, pozn. red.)

Kuba: Jo, jojojo, přesně tak. Popová. (smích) Tak on ji osobně zná a ona vymyslela jeden z těchto způsobů pohybu. Vy se ptáte toho nepravého. (smích) Tak ona to vymyslela a pracuje s lidmi, kteří mají v Moskvě divadlo Kruh.

Dominik: Hrají tam lidé s postižením.

Kuba: Co oni mají? Pohybovou vadu a vlastně... Downův syndrom?

Dominik: Ne, jedna je tam s Downovým syndromem a jedna je autistka.

Kuba: No, a ona přišla na to, že díky tomuto pohybu, kde se pracuje s tělem, se oni hodně rozvíjejí. A viděli jsme záznamy, kde lidé, kteří se předtím ani nepohnuli, tak se teď hýbou. No je to úžasné. Takže přišlo to tedy z Ruska a myslím, že jsme zde jediní, kdo to dělá, ne? Asi víc takových tady není.

Dominik: Jsou tam prvky baletu a japonského divadla.

Myslíte si, že to všichni v obecnstvu pochopili? Bylo to podle vás pochopitelné i pro ty, kteří ty povídky nečetli?

Dominik: Míšo? Chceš taky přispět do diskuze?

Míša: Tak já teda s dovolením přispěju. Z hlediska toho, jakou jsem dostával zpětnou vazbu – tak lidé říkali, že to spíše nepochopili a že se nad tím musí

zamyslet. Myslím si, že obecenstvo, které se nad tím zamyslí, tak si v tom najde to své a může to být i přínosné.

Jakub: No, tak ony jsou vždycky dvě skupiny. Nám bylo řečeno, že ti, co to znají, tak z toho byli nadšení, s tím, že si to v tom prostě našli – ty jednotlivé povídky a tak. A pak zase naopak ten plastický pohyb je vlastně o tom, že si to člověk může sám domyslet. Takže vlastně ti, kteří to neznali, nepochopili koncepci podle Poea, ale zase to pro ně bylo jiné a mohli si v tom najít něco svého.

Kdyby to bylo na vás, změnili byste ve hře něco?

Dominik: Neustále něco měníme. Ten pohyb vzniká na jevišti. V podstatě to, co je nacvičené, to jsou určité narážky, ale pohyb je potom improvizovaný, vždycky je to něco jiného.

Jakub: Máme stabilní prvky, ale něco musí pořád vznikat, protože kdyby to nevznikalo, tak by to nebylo ono.

Dominik: Jo a neustále tam nacházíme nové věci.

Hrajete i nějakou jinou hru?

Dominik: Budeme hrát brzy takovou frašku. (smích) Chceš jim povědět o frašce? (smích)

Michal: Bude to podle jedné anglické povídky, která se jmenuje Vlna zločinnosti na zámku Blandings. A bude to suchá anglická komedie.

Jakub: Akorát tam nás hraje jenom část. A s tímto pohybem ještě vlastně chystáme Krysaře.

Dominik: Přesně tak. Budeme chystat Krysaře a taky zakládáme nové divadlo ve Zlíně, jmenuje se... teda bude se jmenovat Modrodiv, už to máme zaštitěné ministerstvem školství a tělovýchovy. To bude taky exkluzivní divadlo, bude pracovat s autistama. Bude se podobat tomu Kruhu.

A co obecenstvo tady v Kojetíně? Myslíte, že přišlo málo lidí, nebo naopak více, než na kolik jste zvyklí?

Kuba: No jako nejsme zvyklí, že máme vyprodané, takže... (smích) Ale přišla, myslím, půlka sálu, že?

Dominik: Nemáme se oblíct, než nás takhle vyfotíte? (smích)

Míša: Já si osobně myslím, že tím, jak je Poe specifická záležitost, a vzhledem k tomu plastickému pohybu byla účast úžasná.

Kuba: Poprvé na to přijdou lidi, ale podruhé už to taková sláva není. (smích)

Míša: To neříkej do rozhovoru!

Dominik: Náhodou, hodně lidí to vidělo víckrát, třeba taková Lucka.

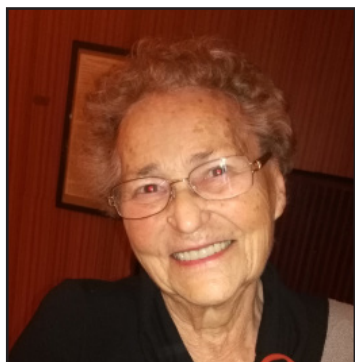
Poslední otázka: přijedete nás navštívit na Divadelní Kojetín i za rok?

Kuba: Moc rádi.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Marie Oulehlová

Jak se vám líbilo představení?

Moc se mi to líbilo, já totiž tihnu k takovému mladému divadlu, protože jsem celý život byla divadelní ochotník, hrála jsem moc divadel, takže mně se líbí, že jsou to takoví mladí následovníci.

Takže i výkony herců byly výborné?

Jasně, my si totiž nenecháme ujít Zlín na žádné kojetínské přehlídce. Už několik let je sledujeme.

Takže kdybyste měla porovnat výkony zlínských herců z předchozích ročníků s tím

dnešním, který se vám zdál lepší?

To se takhle nedá vůbec porovnávat kvůli výběru hry, nehledě na provedení hry.

Co říkáte na účast?

Odpoledne je to vždy takové horší, samozřejmě ve všední dny to nahrazují školy, ale když se hraje třeba v neděli odpoledne, je to velice špatné.

Já si zase myslím, že je to lepší, než kdyby přišel plný sál lidí.

Určitě, protože takhle přijdou opravdu ti, co tomu rozumí, ti milovníci divadla.

Lenka Volfíková

Líbilo se Vám dnešní představení?

Bylo to pěkné, ale strašně těžké. Pro porozumění je potřeba, aby si to člověk předtím přečetl, což byla chyba, že já jsem to neudělala.

Který herecký výkon se vám nejvíce líbil?

Všichni hráli pěkně. Nemůžu říct, že by některý z nich byl nejlepší.

Chodíte často na divadla na Divadelní Kojetín?

Já už sem chodím sedm let.

REFLEKTOR 3

aneb Včera jsme viděli

Lakomec

Divadelní spolek Slavkov u Brna

Autor: Moliere

Režie: Stanislav Olbricht a Milan Hrazdílek

Inscenace klasicistní Moliérový komedie
Lakomec v podání Divadelního spolku Slavkov

u Brna se nás pokusila přenést o několik staletí zpátky, do 17. století. Ano, divadelní prostředky: hudba, kostýmy, náznaky scénických dekorací atd. se nesly v duchu Ludvíka XIV., aspoň tedy v náznacích.

V rozpravě se souborem zaznělo také, že toto bylo záměrem. Inscenátoři se o aktualizaci této slavné komedie nepokoušeli, lákaly je historické kostýmy i mluva. I stylizace herectví a mluvení spíše do publika než na hereckého kolegu působila archaizujícím dojmem.

Jak už to v komediích bývá, pečlivé vykreslení charakterů je zásadní. U Moliérový charakterové komedie o to víc. Ve slavkovské inscenaci je největší prostor věnován hlavní postavě – Harpagonovi, jehož ztvárnil Milan Hrazdilek, který se současně podílel i na režii představení. Což nikterak nepřekvapuje. Ano, Harpagon je hlavním hybatelem děje a je nositelem téměř veškeré komiky. Trochu na škodu však je, že soubor ostatní postavy, figury vykresluje v rámci jakýchsi typů. To je naprosto legitimní, ale celkové vyznění komedie to ochuzuje. Hlubší analýza postav a přesnější výklad situací by mohly inscenaci oživit.

Ve snaze o co nejvěrnější kopii se scénografie pokoušela být poplatná Moliérově době. Pravděpodobně proto, že si slavkovský soubor nemohl dovolit nákladnou výpravu, uchýlil se k jakési kompilaci, jež je spíše „polotovarem“ (čalouněné židle představují dřevěné židle s látkovým přehozem) než plnohodnotnou kopii ludvíkovského stylu. Přitom by stačilo si to zjednodušit a hrát Moliéra například jen s jedním dřevěným stolem a židlí, což by bylo možné obhájit Harpagonovým lakomstvím a skrblictvím.

Katarína Kašpárková Koišová

KOLOKVIUM s herci po představení

Lukáš Knotek

Jak se vám dnes hrálo?

Hrálo se mi skvěle, ale jak jsem si dával větší pozor před porotou, tak jsem to akorát tak... No, bylo to pro mě těžší. Jinak z toho mám určitě dobřej pocit. Odvedli jsme skvělou práci.

Jaké si dáváte naděje před porotou v porovnání s ostatními divadelními spolky?

Já sám jsem žádné jiné spolky neviděl, ale doufám, že se umístíme co nejlépe. Ten výkon byl určitě nad naše normy.

Jak se vám líbilo obecenstvo?

Bylo skvělé, zažili jsme i mnohem ponuřejší.

Chtěl byste si stříhnout i nějakou jinou roli v této hře?

Mně tady ta menší role sedla, ale proč ne? Co přijde, to mám, a já jsem za to rád.

Váš divadelní spolek navazuje na delší tradici u vás ve Slavkově. Máte nějaké aktéry ještě z toho původního spolku?

Z původního spolku máme asi dva. Dříve to bylo dětské divadlo, začínalo to na loutkových pohádkách úplně někdy dávno, to už je desítky let. A postupně se to tak nakupovalo, nakupovalo a teď je nás přes čtyřicet.

A co vás osobně přivedlo k divadlu?

Ehm... Ona tam začínala moje mamka, co tam hrála dřív a nějak mě přesvědčila, abych se přidal. Jinak jsem hrával už na základní škole, tam jsem hrával ještě s jiným souborem. Hlavně mě přivedlo nadšení z hraní, z té radosti ostatních.

Nemáte v nějaké divadelní hře oblíbenou postavu, kterou byste si chtěl zahrát?

Třeba prince?

Prince? Nó, v minulé hře, teda předminulé hře, jsem si zahrál hlavní postavu v pohádce. To jsem byl takový vysloužilý voják, co se vrátil po dlouhých letech domů po vojně, a tam jsem si to jako by splnil, toho „prince“, toho jsem si dost užil.

Říkal jste, že je vás čtyřicet... Není to hodně? Nevznikají z toho zmatky?

No, vznikají zmatky, ale myslím, že na to, kolik nás je, to zvládáme velice dobře. V jednu chvíli jsme snad nacvičovali dvě hry a třeba se hrála ještě třetí, takže myslím, že to zvládáme celkem dobře.

A tohle všechno zvládá jeden režisér, nebo jich máte víc?

Máme svého režiséra a jinak u této hry nám pomáhala ještě hlavní postava – Lakomec. Probíhá to různě, vždycky nám někdo dopomáhá.

Ještě taková osobní otázka – máte radši komedie, nebo dramata?

Jak kdy, podle nálady, ale asi komedie.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

František Řezáč

Jak se vám líbilo divadlo?

Bylo velmi zajímavé, především z toho důvodu, že soubor získal tolik lidí, kteří odvedli, co mohli a vydali ze sebe všechno, co v nich bylo.

Co se vám konkrétně líbilo nejvíce?

Je třeba zmínit a pochválit výkon Harpagona v podání Milana Hrazdílka, tuším, který až do jisté míry zastínil ostatní herce. Ten ze sebe – jak se v divadelním prostředí říká – vydal duši a musel opravdu zaujmout všechny diváky, o čemž svědčí

i několikerý potlesk na otevřené scéně. Ostatní postavy byly také dobře zahrané, ale některé postavy byly trochu slabší. Ale vzhledem k tomu krásnému českému výrazu

„ochotníci“, tedy „ochotnické divadlo“, musím říct, že to hráli ochotně a já děkuji souboru za dnešní vystoupení a přeji hodně úspěchů do dalších.

Na kolika divadlech už jste byl a plánujete ještě na nějaké přijít?

Máme dohodnuto s manželkou, že bychom zítra šli ještě na dopolední představení. Tam je už zajímavý název představení, který nás nalákal – Na returnu stál.

Iveta Boháčková

Jak se vám představení líbilo?

Líbilo, bylo to moc hezký. Asi nejvíc se mi líbil Harpagon, myslím, že se povedlo jej ztvárnit velice dobře.

Viděla jste Lakomce i v jiném zpracování?

Ano, viděla jsem to v různých adaptacích, myslím, že vždy je to hlavně o osobnosti herce, který ztvárňuje Harpagona. A myslím, že na poměry ochotnického divadla to bylo pěkně zahrané.

Navštívila jste už nějaké představení na Divadelním Kojetíně?

Tento rok ne, zatím jenom tohle, protože jsem zjistila až včera, že tato akce probíhá, jinak bych přišla i jiné dny. A jsem docela překvapená, že je tady poměrně málo lidí, na to, že je sobota večer a za ty peníze, já jsem úplně nadšená.

RECEPTÁŘ DK

Divadelní dršťkovka

Budete potřebovat:

- 2 herce
- 1 strhující scénář
- středně velké podium

Podle chuti:

- 2 dcl vína (možná celý kanystr)
- brambůrky
- vlastní ruce (pokud máte tuto možnost)

Postup přípravy receptu:

Vezmeme připravené, nejlépe trošku alkoholem opojené, herce a postavíme je na připravené podium. Nesmíme zapomenout na scénář, který jim dáme do rukou. Když máme vše nachystané, můžeme začít.

Herce necháme vydusit, abychom pak základ scénáře mohli zalít trochou kvalitního vína a prožitek byl o to intenzivnější. Může být i nealko, pokud řídíte, ale zážitek bude poněkud méně kvalitní. Nyní se můžeme dívat asi ¼ hodiny na opravdovou „dršťkovku“, neboť herci si budou, jak se říká, dávat přes „držku“.

Dršťkovku zasypeme brambůrkami, dochutíme trochou kvalitního smíchu, a nakonec zahustíme řádným aplausem.

V naší rodině se po ní můžeme jen utlouct. Doporučuji určitě všem milovníkům kvalitního divadelního nářezu.

POETICKÉ OKNO

Praha

*V Praze by nechtěl žít žádný Brňák
pořád se tam pracuje a nikoho tam neznáte*

*Praha je největší město České republiky
dokonce tak velké, že je větší než Brno*

*přesto by tam nikdo z Brna nechtěl žít
leda až vás v Brně všichni naserou*

*a vy budete potřebovat zdrhnout do většího města
jinak, za normálních okolností, by v Praze nechtěl žít žádný Brňák.*

*V Praze vás nikdo nezná a všechno je i skrz MHD hrozně daleko
proto by se tam nikdo z Brna jen tak nemohl courat do obchodu
a přitom zdravit kamarády*

*leda až vás v Brně budou všichni znát až moc
a vy budete potřebovat zdrhnout do většího města.*

*Jinak, kdyby byli všichni v Brně normální
tak by v Praze nechtěl žít žádný Brňák.*

Z KOJETÍNSKÝCH KULOÁRŮ

Vyslechnuto ve vestibulu Sokolovny.

- Jste štíhlejší víc než loni. Moc vám to sluší.
- Jsem v devátém měsíci, vy idiote.

Na pánské toaletě

- Ano?
- Ano.
- Proč ano?
- Protože ano!
- A co když řeknu ne?!
- Tak tu u toho pisoáru budeme stát jako úchyl další hodinu nebo mi praskne močák. Je na čase začít močit, plukovníku!

V hledišti.

- Bože můj, vy jste Nýdrle. Rád vás poznávám osobně.
- Nejsem Nýdrle.
- Tomu nevěřím, viděl jsem vás hrát.
- Nýdrle jsem byl do začátku léta. Pak umřela babička a ze skříně vypadlo další tajemství. Děda se jmenoval Brikner. Takže jsem Brikner. Ale ještě se moc neznáme.

V herecké šatně.

- Co vás nejvíc zaujalo?
- Andalusie.
- Já ale myslím...
- Román Sorokina Telurie.
- Ne, mluvím o...
- Filmy francouzské herečky Marion Cotillard. Je pokaždé úplně jiná.
- Myslím, co vás zaujalo tady a teď?
- To letadlo na obloze. Kam asi letí všechna letadla, ve kterých nesedím?

V hereckých sprchách.

- Miluji tě.
- Zničím tě.
- Tak do toho!

DŘÉSTANCE STRÉCA ŘÓCHALA

aneb Odborná hanácká recenza

Honzo, vstávej!

V sobotu dopoledna přijeli Přerováci zahráli krásné dojmavé příběh, keré mně aj vehnal slze do očí. Začlo to tak, že jakési populární břeskal, keré si říkal Džony King, přitym se menoval prachsprostě Jenda Král, měl automobilovó nehodu a dovezli ho do špitálu úplně bez sebe. Tož dá se říct, že by to mohlo aj skončit toť tymto, ale co se vám nestalo. Byla tam taková šikovná sestřička kryv a mlíko a tá uměla komunikovat s pacientama v kómatu, keří só mezi životem smrtó, a říkala jim komóši, což nevím, esi to nebyla nějaká tá politická provokaca. Mezitym tam furt chodili na návštěvu jeho mama s tató, kamarád a upiščená afektovaná přítelkyňa, o keré bylo hned jasny, že je to pěkná ludra. Tá akorát čekala, až ten Džony natáhne a bude po něm dědit. Dokonca kvůlivá temu oťópala aj doktora, aby

ho nechal odpojit, ale ten byl ještě vyčuranější jak ona, tož s ňó vydrbal aji podruhy. Mama s tató z teho byli na óhrabky a pořád přeměšlali, co bude pro něho lepčí, esi ho odpojit, nebo nechať déchať. Taky tam za ním chodil takové rebel kamarád, na kerym bylo vidět, že ho má doopravdy rád. Zatím mezi tym Džonym a tó sestříčkó začlo neco pučet. Mysim, že ten Džony měl aji díky temu deprese, že funguje leda jako duch a jinak je fyzicky úplně ochablé. No nakonec to skončilo tak, že se vlastně nevědělo, esi ho odpójili, nebo nee. Ale já si mysim, že se probral, protože sem ho viděl po tym, jak to skončilo, pobíhat po vestibulu, aji když je pravda, že neměl moc zdravó barvu.

DÍVKA ČÍSLA 5

Vladimír Fekar/Ondřej Gardavský/Kateřina Halenková/David Hás/Hana Hášová/
Petra Richter Kohutová/Aneta Kotásková/Petr Nýdrle/Daniel Sucharský/
Hana Svačinová/Adam Ston/Erik Szcotka/Adéla Večerková/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2017, 100 ks, zdarma
<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

